

VAIKIVAD LAPSED

K. L. SLATER

Inglise keelest tõlkinud Raili Puskar

PROLOOG

Tüdrukud kepslesid teineteisel käest kinni hoides mööda kitsast kõrvaltänavat. Siinsed vaesematele elanikele tühise üüriraha eest eluasemeks antud majad olid kõik ühesugused, ilmetult hallid. Üksnes majade ukсед olid eri värvi.

„Iii-gaav,” leelotasid tüdrukud hüplemise taktis.

Pärastlõunane päike soojendas tüdrukute kuklaid ja käsi-varsi, nende jalad pillutasid pragunenud hallilt asfaldilt rentsilisse kiviklibu.

Täna lõpus asuvale majale lähenedes võtsid nad tempo maha ja heitsid viimaseid meetreid aeglaselt sammudes enda ümber varglikke pilke.

Nad pidid olema ettevaatlikud, sest inimesed on uudishimulikud. Selles väikeses aeglase elutempoga külas teati kõigist kõike ja tüdrukutel polnud tahtmist, et neil tuleks sellepärast sekeldusi, et nad on vanavanemate kodust nii kaugel ekselnud.

Õnneks oli lõunasöögi aeg just läbi saanud ja nad olid kõrvaltänaval, kus ei liikunud peaaegu ühtki autot. Enamik siinkandis elavaid täiskasvanuid käib päeval tööl ning kodus on üksnes vanainimesed ja beebiõmmel.

Siin, Conmore Roadil, valitses vaikus. Kuigi tüdrukud olid märganud paaris aias kastekannudega õiendavaid või täna poole paiknevates elutubades tugitoolides tukastavaid inimesi, tundus, et mitte keegi polnud märganud lapsi, kes ei paistnud üle tänaväärsete piirdeaedade ja hekkide silma.

Üks tüdruk hoidis kooruva värviga puitväravat lahti, teine lipsas väravast läbi ja astus maja taha viivale umbrohtu kasvanud jalgteele. Tüdrukud olid selles majas palju kordi varemgi käinud ja teadsid hästi, et eesuksest pole lootust sisse pääseda.

Vana naine unustas sageli maja tagumise ukse lukku panna. Ta oli tüdrukutele rääkinud, et avastab mõnikord alles hommiikul kööki teed keetma tules, et köögiuks on öö otsa lukustamata olnud.

Naise nimi oli Bessie ja ta oli palju vanem kui tüdrukute vanaema Joan. Talle meeldis rääkida lugusid oma salajasest tööst sõja ajal: kuidas ta oli sakslaste salasõnumeid dekodeerinud. Esialgu polnud tüdrukud teda uskunud, aga siis oli Bessie näidanud neile fotosid, kus ta istus suure ja väga imeliku masina taga, sihvakad sõrmed salapärase nuppude ja hoobade kohal.

Neil fotodel olid Bessie heledad juuksed laubalt tagasi kammitud ja moodustasid ta sileda ümara näo ümber kenad lained. Fotodel võis aimata, et ta oli end meikinud ja vist isegi huuled punaseks värvunud, kuigi kortsus mustvalge foto järgi oli seda raske öelda.

Tegelikult oli tüdrukutel raske ette kujutada, et fotodel oli tõesti Bessie, sest praegu oli vana naise pehme nägu kortsuline, ta sõrmenukid paistes ja sõrmed hoidsid imeliku nurga all harali.

Aga neile meeldis ikkagi Bessie lugusid kuulata, sest Bessie jutustas nii huvitavalt ja lisis põnevaid üksikasju. Midagi muud ei õnnestunud tal paraku meeles pidada. Kui tüdrukud tal viimati külas olid käinud, oli ta vist kümmekond korda küsinud, kas nad sooviksid küpsiseid ja isetehtud limonaadi.

Lõpuks oli üks tüdrukutest otsustanud ise küpsiseid võtta, aga leidnud küpsisekarbist üksnes puru, ning külmikus ei olnud limonaadi, vaid kõigest tükike hallituskorraga kaetud juustu ja karp margariini.

Tüdrukud olid olnud pahased ning kui nad häält tõstsid, veeres mööda Bessie nägu üksik pisar. Ta ütles, et küllap ta oli arvanud, et oli küpsiseid ostnud, aga unustanud, et polnud seda teinud.

Kes siis midagi niisugust teeb? Täiesti pöörane!

Igatahes polnud tüdrukutel täna midagi muud teha, sest koolist oli õpetajate koolituse tõttu vaba päev. Vahel oli kool nõme, aga samas oli ilma koolita, mis täitis suurema osa päevast, siin külas igav.

„Lähme lõbustame end Bessiega,“ oli üks tüdrukutest ettepaneku teinud, ja kuigi teine tüdruk ei tahtnud vana naise üle nalja heita, oli ta piisavalt tark, et mitte vastu vaielda.

Ausalt öelda oli tõesti päris lõbus, kui Bessie sattus segadusse ja arvas, et tüdrukud on tegelikult naised, kellega ta kunagi koos oli töötanud.

Nagu tüdrukud olidki arvanud, oli maja köögiuks lukustamata.

Nad astusid julgelt, ilma koputamata kööki ja kirtsutasid rõske läppunud haisu peale nina.

Vana naine tukkus tugitoolis. Ta paistis kõhnem kui paari kuu eest maikuu koolivaheaja ajal. Tugitooli kõrval väikesel laual, millel seisis lamp, oli paar naelast münti ja tilluke paberileht. Et tasuda piimamehele, oli naine neile rääkinud.

Pannud sõrme suule, hiilis hobusesabaga tüdruk tugitooli kõrvale ja kummardus, nii et ta suu oli otse Bessie kõrva juures.

„ÄRKAA ÜLEEEES!“ röögatas ta.

Ta karjus nii valjusti, et lävel seisnud teine tüdruk kargas hirmunult tagasi.

Bessie tõi kuuldavale hädise karjatuse, jönksatas ettepoole ja vajus toolilt põrandale. Hobusesabaga tüdruk pahvatas, lust silmis, kägarasse tõmbudes valjult naerma.

„Ooh! Oh ei ... palun aita mind ...” anus selili põrandal õõtsuv Bessie, meenutades pisut uimaseks löödud kärbest.

Tüdruk haaras Bessiel käsivarrest kinni, sikutas ta parema käe sõrmest ära ilusa rubiiniga kuldsõrmuse ning pistis selle oma lühikeste pükste taskusse. Bessie oli neile kunagi rääkinud, et sõrmus oli olnud tema ema oma, aga see oli liiga ilus, et olla vana naise sõrmes, kes ei käinud kunagi väljas.

„Ma pean vetsu minema,” ütles uksel seisev tüdruk ja läks rutakal sammul minema. Nüüd tahtis ta siit pääseda – olukord oli üle piiri läinud ega olnud tema silmis enam naljakas. Aga ta nõbu paistis seda nautivat. Tuleb välja mõelda mingi ettekääne, miks tagasi koju minna.

Vannitoast naastes ahhetas ta kohkunult, nähes Bessie peast immitsevat verd. Veri kogunes kulunud mustrilisele vaibale ja nirises sealt kaminapiirde nurga juures kreemikate plaatide vahele vuugisoontesse.

Tüdruk kükitas Bessie kõrvale maha, et uurida lähemalt ta pead. „Mis juhtus?” küsis ta, püüdes paanikat maha suruda.

„See ... see oli õnnetus,” kokutas ta nõbu.

Tüdrukud taganesid, selg ees, toast välja ja olid just kööki jõudnud, kui kuulsid mingit häält ... just nagu kellegi samme.

Nad kangestusid, nähes esikus kõrguvat varju, mis neile lähemale tuli.

ESIMENE PÄEV

ESIMENE PEATÜKK

JULIET

Panen maha viimase sületäie punase-sinisekirjusid väikelastele mõeldud põllesid, mida maalimise ajal riiete kaitseks kanda, lükkan tühja kasti jalaga eemale ja vajun toolile.

„Mulle tundus juba, et me ei jõua elu seeski selle laadungiga ühele poole.” Puhun näole õhku, nii et niisked juuksed tõusevad mu laubalt lendu, ja mõtlen kõigi muude asjade peale, mis tuleb täna veel ära teha: pakkusin, et toon ühest kaugemal asuvast apteegist ema ravimid ära, ja siis tuleb mul puhtaks pesta Joshi trenniriided, et need oleks ülehommeks võistluseks valmis.

„Tead, me võiks kellegi osajaga tööle võtta, et ta aitaks selliste asjadega nagu näiteks kauba lahti pakkimine,” katkestab mu õe Chloe hääl mu mõtted. „Meie saaksime kasutada oma aega märksa produktiivsemalt ja sina ei kurdaks kogu aeg, et oled väsinud.”

Kaastunne ei ole mu õe tugevaim külg. Nüüd ma kahetsen, et rääkisin talle ühel nõrkushetkel, et arst pani mu tagasi ravimite peale. Kõigest nii kauaks, kuni ma tunnen, et valitsen taas olukorda ega ole nii masendunud.

„Aastakese pärast võiksim ehk tõesti kellegi appi võtmist kaaluda.” Kõige loogilisem sellele kohale oleks mu parim sõbranna Beth, aga ma talitsen end ega ütle seda välja, sest Beth ja Chloe ei salli teineteist silmaotsaski. „Kas sul on administratiivse poolega kõik kombes?”

Chloe pole pelgalt töötaja, vaid ka minu firma InsideOut-4Kids direktor, nii et ta ei talu, et ma teda kontrollin, aga sellised asjad on olulised.

Tema praeguste ülesannete seas on esikohal meie kindlustuse pikendamine ja kvartali kuludokumendid, mida raamatupidaja küsis juba rohkem kui nädala eest. Kuna mina olen firma enamusaktsionär, hoian diskreetselt silma peal kõigil asjadel, mis tuleb ära teha.

Iga kord, kui ma küsin Chloelt, kas kõik on okei, saan vastuseks „tänan, jah”, nii et ma teen seda vastu tahtmist. Aga Chloe on sedasorti inimene, kel on komme minna kergema vastupanu teed – see oli talle omane juba siis, kui olime alles lapsed. Selle asemel et aidata emal kooki küpsetada, eelistas tema, et kook ostetaks. Nii et ma tunnen, et pean tema tegemistel silma peal hoidma, sest sellest võib sõltuda firma tulevik: kas me lööme läbi või läheme pankrotti.

„Tänan küsimast, aga minu vastutusvaldkonnas on kõik kontrolli all,” nähvab Chloe. „Aga fakt on see, et me kulutame suure osa aega selle peale, et higistada pisiasjade kallal, mille võiks oma õlule võtta keegi teine.”

Püüan apelleerida Chloe loogilisele poolele.

„Nagu Beth ütleb, tuleks meil praegu kogu vaba raha firmasse investeerida. Ma olen pannud oma maja selle tellimuse finantseerimisel tagatiseks ega saa lubada midagi, mis võiks selle ohtu seada. Mäletad, me ju rääkisime sellest?”

Chloe ristab käed rinnal ja heidab mulle sõjaka pilgu.

„Jah, *emme*, mäletan küll,” nähvab ta, „aga me võiksime vähemalt oma otsused ise langetada. Beth Chambersil pole selle firmaga vähimatki pistmist.”

Ma poleks tohtinud jälle Bethi nime mainida, aga Bethi teadmised ja nõuanded on mulle äri ülesehitamisel hindamatu

väärtusega olnud. Kui Beth poleks innustanud mind seda sammu astuma, poleks mul vist olnud julgust üldse oma firmat asutada.

Kui me poolteist aastat tagasi alustasime, kasutasime kontori- ja laoruumina minu kodus tühjana seisvat tuba, laskisime oma lasteriided õmmelda lähikonnas elavatel inimestel ja müüsiime neid eBays.

Nüüd on meil korralik veebileht, mille kaudu saab tooteid osta, ja me müüme lasteriideid hulgi riigi eri piirkondades paiknevatele kauplustele. Poole aasta eest üürisime ruumid ja kolisime firma sinna üle.

Meil on suured plaanid laieneda ja hakata järgmise kaheistkümneme kuu jooksul müüma oma tooteid Mandri-Euroopasse ning me oleme ikka veel tähistamismeeleolus, sest allkirjastasime hiljuti väga hea lepingu suure Hollandi hulгимüüja Van Dyke'iga.

Igas mõttes kaunis kiire areng, kuigi võttes arvesse Chloe tänaseid torkeid, siis tema silmis mitte küllalt kiire.

Aga Chloe ei pannud selle uue suure tellimuse finantseerimiseks laenu võttes oma maja tagatiseks.

„Sir Alan Sugar ei jõudnud äritegevuses nii kaugele tänu ettevaatusele.” Chloe on saate „The Apprentice” suur fänn. „Juliet, me peame neist probleemidest tõsiselt rääkima. Kui me viiks tootmise üle Bangladeshis või Indiasse, oleks meie kasum päeva pealt kaks korda suurem.”

Chloe telefon, mis on meie vahel põrandal maas, heliseb ja ta heidab sellele pilgu. Ekraanile ilmuvad sõnad „Varjatud number” ja ta ignoreerib kõnet.

„Mäletad, mida me firmat alustades rääkisime?” Ma ohkan. „Õiglane tasu kohalikele inimestele ning tulemuseks on hoole ja armastusega õmmeldud elurõõmsad ja õnnelikud riided. Mitte

hunnik odavat rämspu, mida toodavad need õnnetud, kes rügevad orjatehastes.”

Selleks, et Van Dyke'i tellimus täita, tuleb meil lasta oma tooted välismaal õmmelda, aga meie valisime odava tööjõu asemel ikkagi eetilise tee.

Chloe pööratab silmi ja võtab maast telefoni, mille ekraanil helendab teade saabunud sõnumist. Ta toksab sõrmega ekraanile ja loeb sõnumi läbi.

Püüan tema näoilmet kuidagiviisi tõlgendada ja mõtlen endamisi, kas tal on jälle keegi. Pärast seda kui Jason Chloe ja ta tütre Brianna viie aasta eest maha jättis, pole õe elus olnud ühtki tõsiseltvõetavat austajat, aga ta kasutab aeg-ajalt kohtinguportaale ja räägib mulle meestest, kellega on kohtunud.

Aga kui Chloe on sõnumi lugemisega ühele poole saanud, pole tema näost võimalik midagi välja lugeda. Ta paistab kuidagi imelikult hajameelne ja vahib telefoni, kuigi selle ekraanil pole midagi näha.

„Kas tahad tõsiselt rääkida?” teen mina ettepaneku.

„Millest?” Ta trummeldab sõrmedega vastu reit, just nagu mõtleks hoopis millestki muust.

Ta kannab vanu teksaseid ja sinist pleekinud T-särki ning selle peal lühikest kreemikat kampsunit. Ta punakaspruunid juuksed on hobusesabasse kinnitatud ja ta välimus mõjub sundimatult hoolitsetuna.

Ta nägu on kitsaks ning nurgeliseks muutunud. Varasemalt haakusid ta täiuslik nina, põsesarnad ja lõuajoon ta laiade õlgade, kitsaste puusade ja saledate säärtede ning toonuses kehaga. Aga see oli enne seda, kui ta kaalus väga palju alla võttis. Nüüd paistab ta pea liiga suur ega ole kehaga proportsioonis. Ta rangluud ja kaelasooned joonistuvad teravalt välja ning kitsad teksad,

mis istusid talle omal ajal nagu valatult, hoiavad nüüd tagumiku ja puusade peal kotti.

Mina olen kontrastina lühemat kasvu ja ümaram, minu näojooned pole nii silmatorkavad. Ma näen vaeva, et hommikul enne kodust lahkumist oma tumedaid krussis juukseid taltsutada, kinnitades need tavaliselt kuklasse krunni, aga päeva jooksul pääsevad üksikud lokid ikka valla.

Ka meie tütreid on välimuselt täiesti erinevad.

„Chloe, kas sa tahad rääkida, miks sa ei suuda mitte ühelegi asjale keskenduda?”

Chloe kõhkleb sekundi ja vaatab mulle otsa ning hetkeks tundub mulle, et ta on tõesti end avamas, aga siis on ta silmis taas klaasistunud pilk.

„Võib-olla, aga mitte praegu.” Ta pilgutab silmi, võtab uuesti telefoni pihku ja kerib tülpinult Facebooki sissekandeid. „Aga sina pole ainus, kes siin otsuseid langetab. Ära seda unusta.”

Ohkan, tõusen püsti ja pühin teksadelt punased puuvilla-ebemed.

„Lähen kontorisse ja sisestan uued tooted kohe arvutisse, sest praegu on mul veel kõik värskelt meeles,” ütlen tema meeleolu tajudes.

„Pane siis samas juba vesi ka üles,” hüüab Chloe mulle parasjagu järele, kui ta telefon uuesti heliseb.

Lähen tillukesse kööki, pesen kätelt pakkimistolmu ja kuitavan käed väikesesse käterätti. Seejärel pistan käe kotti, mis on laual, ja võtan sealt oma telefoni.

Kolm vastamata kõnet ja kõik varjatud numbrilt. Mõtlen otsemaid oma kümneaastase tütre Maddy peale. Loodan, et tal pole koolis pahandusi olnud ja et mulle ei üritata kooli kantseleist helistada. Mul ei tule pähe kedagi teist sellist, kes võiks

tahta minuga nii pakiliselt rääkida, aga kelle number pole mu telefoni salvestatud.

Mu kaheksa-aastane poeg Josh on kahepäevasel klassiekskursioonil Derbyshire'is Hathersage'is, aga ma tean, et temaga on kõik hästi, sest õpetaja saatis pärast hommikusööki kõigile lapsevanematele sõnumi, milles kinnitas, et öö noortehostelis möödus kenasti. Pärast hommikusööki pidid nad seikluskeskusesse sõitma ja õhtul tagasi koolimaja juurde jõudma.

Josh on kindlasti pööraselt elevil, kui Tom talle kooli juurde vastu läheb. Ta pakatab erutusest, pajatades, kui vapper ta oli metsas ellujäämisülesandeid täites olnud.

Joshiga pole meil mingeid muresid, aga Maddy ... noh, Maddyga on hoopis teine lugu.

Temaga on viimasel ajal pisut raske. Tal on iga asja peale – olgu siis tegu toa koristamisega või soovitusega enne õhtusööki ära õppida – nipsakas vastus varnast võtta.

Kõige krooniks on teda viimastel nädalatel vaevanud uneprobleemid. Olen tahtnud ta arstile viia – lihtsalt et pisut rääkida ja lasta talle tervisekontroll teha –, kuigi kuni viimase ajani, mil kuulsin teda pärast südaööd oma toas ringi liikumas, ei teinud see mulle erilist muret. Kui ma üles tõusin, et minna ja uurida, kas temaga on kõik hästi, leidsin eest tühja voodi. Maddy istus alumisel korrusel pimedas elutoas.

„Mis viga, kullake?“ Istusin tugitooli käetoole ja silitasin ta pead.

Tavaliselt oleks ta toetunud minu vastu ja rääkinud sellest, mis talle muret teeb, seekord ta aga seda ei teinud.

„Mitte midagi,“ vastas ta ärritunult. „Ma ei saa lihtsalt magada, kogu lugu.“

Kui me Tomiga sellest hommikul paari sõnaga rääkisime, ei arvanud mees, et tegu võiks olla millegi tõsisega, aga just

sel põhjusel olimegi otsustanud sel suvel rohkem perega koos olla.

Nüüd olime aga saanud suure lepingu Van Dyke'iga ja ma ei saa tervet nädalat vabaks võtta, et välismaale puhkama sõita, nagu oli olnud Tomi esialgne plaan. Aga me olime kokku leppinud, et organiseerime rohkem päevi looduskaunite kohtade ja losside külastamiseks ning püüame broneerida augusti lõpus pika nädalavahetuse rannikul.

Ka Tomil on oma uuel töökohal palju tööd olnud ja ta on kiirema sisseelamise nimel pikki päevi teinud.

Tomil uue töökoha ja minu firma tõttu pole meil olnud just palju vaba aega, mida veeta koos lastega või kahekesi. Ma ei mäletagi enam, millal viimati kahekesi väljas käisime.

Vahin uuesti telefoniekraani, vastamata kõnesid, mis võisid olla koolist. Aga siis variseb see teooria kokku, sest mulle meenub ehmatusega, et Maddy pole üldsegi koolis, kuna õpetajatel on jälle too neetud koolituspäev.

Viisin Maddy hommikul ema juurde, kus ta pidi veetma päeva koos Chloe tütre Briannaga. See, et ma niisugust asja ei mäleta, näitab ilmekalt, mis seisundis mu aju praegu on.

PRÕMM, PRÕMM, PRÕMM.

Keegi taob laoruumi külgmisele uksele, mis on alati lukus.

PRÕMM, PRÕMM, PRÕMM.

Taotakse veelgi ägedamalt.

„Politsei! Avage uks!” hüüab jäme mehehää.

Torman köögist välja ja leian ehmunud Chloe juba ukse kõrval, käsi rinnale surutud. Meie pilgud kohtuvad ja selle pilgu kestel sähvivad meie vahel tuhanded kohutavad versioonid.

PRÕMM, PRÕMM, PRÕMM.

Lärm on kõrvulukustav ja nõudlik. See täidab kogu mu keha ürgse hirmuga.

„Okei, okei, tulen juba!” hüüan ukse juurde joostes. Kobistan värisevate kätega luku kallal. Vaarun eest, kui uks lahti lendab.

Lävel seisab kaks mundris politseinikku, mõlemad meessoost, mõlema nägu tõsine.

„Proua Juliet Fletcher?”

Noogutan ja nad vaatavad küsivalt Chloele otsa.

„Chloe Voce,” tutvustab Chloe jõuetul hääl.

„Te peate mõlemad jaoskonda tulema,” ütleb pikemat kasvu politseinik ja vaatab laos ringi. „Eeldan, et teil on võimalik see koht korralikult lukustada?”

„Jah, aga ... mis lahti?” küsin mina. „Mis juhtunud on?”

„Aset on leidnud tõsine intsident ja te mõlemad peate meiega otsekohe kaasa tulema,” ütleb teine politseinik nii, nagu oleks ta seda lauset harjutanud.

„Miks mõlemad?” küsib Chloe ja ma kuulen ta sõnades hirmu. „Kas meie vanematega on midagi lahti? Kas ema ja isaga on midagi halvasti?”

„Kas meie tütardega on midagi juhtunud?” küsin mina kogeledes.

„Teie tütardega,” kinnitab pikemat kasvu mees. „Aset on leidnud tõsine intsident ja te peate mõlemad jaoskonda tulema.”

„Jumal küll!”

Chloe ägab ja mina vajun seljaga vastu sein. Näen vaimusilma ees pilti, kuidas Maddy jookseb palli järel sõiduteele, otse kihutava auto ette.

„Kas nad ... kas tüdrukutega on kõik hästi? Kas nad sattusid avariisse?” Ma ei taha vastust kuulda, aga mul on vaja teada.

„Tegu ei ole avariiga,” kinnitab lühemat kasvu mees.

„Nii et keegi pole viga saanud?” Chloe ohkab kergendunult. „Jumal tänatud sellegi eest.”

„Teie tütreid ei ole viga saanud, aga nagu ma juba ütlesin, on aset leidnud tõsine intsident. Jaoskonnas räägitakse teile kõigest lähemalt.” Ta kõhatab. „Meie ei saa praegu rohkematele küsimustele vastata.”

Politseinikud vaatavad teineteisele otsa ja mina tunnen rinna kōrvetavat kuumust, mis levib mu kaelale ja nāole ning kōrvetab mu ihu seestpoolt.

Mis iganes ka juhtunud poleks, asi on halb. Tunnen, kuidas toimuva raskus meile peale vajub. Politseinikud pole tavaliselt nii jārsud ega kōrvalepōiklevad, liiatigi, kui tegu on lastega.

Chloe pigistab mu kāsivart, kui ma sõna lausumata seinalt konksu otsast vōtme vōtan. Ta pilgutab pisaratega vōideldes silmi: teda valdab samasugune meeletu paanika ja hirm nagu mind ennastki.

Aga ma ei suuda ōelda midagi, mis aitaks tal end paremini tunda, sest kui ma haaran kākoti, tōmban ukse kinni ja kontrollin, et uks on lukus, tean mingil pōhjusel sūgaval sisimas instinktiivselt, et nūpea, kui me laoruumist lahkume ja nendega kaasa lāhme, pole miski enam endine.

TEINE PEATÜKK

Politseiautos pole õhku ja tehnikat täis kuumast plastikust armatuurilauast õhkuv terav hais ärritab mu kõri, kui üritan end rahustades sügavalt hingata.

Juht kerib parklast välja sõites mõlemad esiaknad pisut alla. Meie laoruum on kodule nii lähedal, et ma käin seal jala. Üks ots võtab kõige rohkem viisteist minutit.

Mu kõri ja suu on täiesti kuivad ning mu peas keerleb tuhat võimalust, millest ükski ei tundu reaalne olevat. Politseinike sõnades pole loogikat: nad väidavad, et tüdrukud pole viga saanud, aga et nad on segatud tõsisesse intsidenti.

Ühte lausesse on surutud kokku niihästi kergendus kui ka paanika.

Ma ei helista Tomile, vaid saadan talle sõnumi. Tal on täna tähtis päev ja ma loodan, et probleem Maddyga leiab kiire lahenduse.

Olen teel politseijaoskonda ... Maddyga kõik okei, aga seotud mingi intsidendiga. Helistan, kui olen targem, aga kui saad, tule sinna. X

Auto möödub tuttavatest tänavatest, kus tavatsesime õega lapsepõlves mängida. Möödume külaraamatukogust, kus töötavad peamiselt vabatahtlikud ja mis on avatud kõigest kolmel päeval nädalas ning kus ma käisin kodutööde jaoks materjali kogumas. Pisut edasi on aia sees madal algkoolihoone. See on turvaline koht, kus meie tüdrukud oleks tavaliselt esmaspäeva pärastlõunal olnud.

Politsei raadiosaatjast kostab aeg-ajalt ragisevaid hääli ning Chloe pigistab iga kord mu kätt, mina vaatan talle otsa ja pigistan huuled kokku.

„Kõik saab korda,” liigutab ta hääletult huuli, üritades mind rahustada samamoodi nagu siis, kui olime lapsed ja ema oli sõjakaasmeeleolus või mina olin ära kaotanud midagi, mida ma kooli jaoks vajasin.

Tol ajal uskusin ma kõike, mis mu vanem õde ütles, aga nüüd ... nüüd pole ma nii kindel, et kõik tõesti korda saab.

Me läheneme Conmore Roadile, mis on ema juurest kümme-konna minuti kaugusel. Ajan end sealt möödudes tikksirgeks, sest kerges tuules lehvib pulmalintidena sinivalge politseilint. Mundris politseinikud asetavad maha erkoranže koonuseid, sulgedes tänava nii jalakäijatele kui ka autodele.

Tänava tagumises otsas on politseiautod ja vilkuvate tuledega kiirabiauto ning nende kõrval seisavad kobaras politseinikud. Paar fotograafi lööb aega surnuks end vastu politseilinti pressinud uudishimulike kõrval, kes vahivad, kaelad õieli.

„Mis seal juhtunud on?” küsib Chloe ehmunult, aga auto esistmelt ei kosta vastust.

Chloe patsutab teksataskuid ja tõmbab taskust telefoni.

„Sellel ei saa ju tüdrukutega mingit pistmist olla,” sosistan mina, kui Google'i koduleht Chloe telefoniekraanil laeb. „Nad ei läheks ju ema juurest nii kaugele.”

Chloe ei vasta, mina langetan pilgu ja näen, et ta sõrmed pigistavad telefoni nii kõvasti, et nukid on valgeks tõmbunud.

„Kas ema on samuti politseijaoskonnas?” küsib Chloe jäisel toonil. „Kas te olete temaga rääkinud? Ema peaks täna lapsi hoidma.”

Esiistmel on tajuda kõhklust ja siis: „Ei oska öelda. Kui kohale jõuame, saame selle kindlaks teha.”

„Ema on endast väljas, kui mitte keegi pole talle öelnud, kus lapsed on.” Chloe surub sõrmed laubale ja sulgeb silmad. „Tal on niigi muresid küllaga.”

Chloe avab kontaktide nimistu ja helistab kellelegi. Mõni hetk hiljem pööritab ta silmi ja jätab vanemate automaatvastajale sõnumi.

„Emm, paps, mina olen. Politsei tuli meile töö juurde. Nagu võib aru saada, on tüdrukud politseijaoskonnas, nii et me oleme praegu teel sinna. Helistan kohe, kui olen targem.” Ta lõpetab kõne. „Juhuks, kui neile pole veel räägitud.” Chloe saadab esistme poole pahase pilgu.

Huvitav, mida ta mõtles, öeldes, et emal on muresid niigi küllaga? Võib-olla viitas ema terviseprobleemidele, aga see kõlas nii, nagu oleks tegu millegi enamaga.

Ema ei puista mulle südant nii nagu Chloele. Ma ei tea, miks see nii on, aga nii on see olnud alati – võib-olla on põhjuseks see, et Chloe on minust kaks aastat vanem. Esimese lapsena on ta ema mitteametlik lemmik.

Kaks aastat vanusevahet ei tohiks nii suurt tähtsust omada, nagu meie elus on olnud, sel ei tohiks olla nii suurt kaalu, nagu meie ema sellele vaikimisi omistab. Aga mina olen endas alati seda teadmist kandnud ja olen seda sõnatult aktsepteerinud, kuigi see teeb mulle valu.

„Paistab, nagu oleks Conmore Roadil aset leidnud sisse-murdmine ja kallaletung,” pomiseb Chloe telefoniekraani pörnitsedes. „Politsei peaks kõik oma jõud sinna suunama, mitte raiskama aega selle peale, et meile järele tulla.”

Taipan, et mul tuleb saata veel üks sõnum. Olin Bethi kella kaheks enda juurde kutsunud, et koos temaga jalanõude näidised läbi vaadata.

Toksin ekraanile.

Hei, Beth! Anna andeks, aga üks asi tuli vahele, nii et ma ei jõua kokkulepitud ajaks tagasi. Võtan varsti ühendust. J x

„Kellele sa nüüd sõnumi saadad?” küsib Chloe sosinal ja kummardub mu sõnumit lugema. Ta nägu läheb pilve. „Jälle see Beth! Miks sa pead teda kõigesse kaasama?”

Ma ei pööra Chloe sõnadele tähelepanu, saadan sõnumi ära ja pistan telefoni tagasi kotti. Minule on Beth nagu teine õde, Chloele aga ärritav faktor, keda ta parema meelega enda läheduses ei näeks. Ja see tunne on neil vastastikune.

Vahel tundub mulle nende mõlemaga koos olles, justnagu oleksin kahe vesikikivi vahel.

Politseiauto keerab vasakule ja me möödume väikestest poodidest – lihunikürist, juuksuri- ja ilusalongist, alkoholipoest – ning jätkame sõitu mööda Forest Roadi.

Minu maja jääb siit vasakule. Ostsime pikliku tagaaiaga punastest kividest maja kaheteistkümneme aasta eest ja võtsime selle jaoks suure laenu. Kui Tom töökoha kaotas, kartsime, et võime ka majast ilma jääda. Õnneks asi nii kaugelt ei läinud.

Hiljem, kui praegune segadus on klaaritud, naudin sisenemist maja jahedasse õhurikkasse halli, kuhu laskime aasta algupoole uue puitpõranda panna. Lükkan lävel kingad jalast ja lähen otsema teed avarasse kööki, mille keskel on suur saar. Torisen ikka, et saarest on saanud asukoht mustadele nõudele, rämpspostile ja sajale muule asjale, mis visatakse sinna, selle asemel et oma õigele kohale panna.

Võib-olla avan klaasuksed ja seisan hetke lävel, nautides näkku puhuvat tuult, ning olen tänulik, et normaalne elu on taastunud.

Sellised väikesed rutiinsed toimingud annavad mulle kindlust, ankurdavad mind, ja just seda ma praegu ihkan. Vahel, kui

taban end soovimast, et elu poleks nii üksluine, võtan kummali-
sel kombel just neidsamu asju endastmõistetavana.

Veel paar tundi tööd ja ma oleksin tagasi kodus, olles enne
Maddy ema juurest ära toonud. Paneksin õhtusöögi ahju ja
püüaksin veel pisut tööd teha, et Tomi koju saabudes sellega
ühel pool olla ja et saaksin temalt uurida, kuidas tal töövestlus
läks.

Lõpuks ometi on käes edutamine juhtkonna tasemele, mida
ta on oodanud sellest ajast saati, kui võttis vastu töökoha, mis oli
tema eelmisest ametikohast mitu astet madalam. Täna on Tomi
suurpäev, tema võimalus särada ja suurendada palka kopsaka
kaheksa tuhande naela võrra aastas.

Politseiauto lisab kiirust ning mööduvad majad muutuvad
häguseks.

Heidan pilgu telefonile, aga Tomilt pole veel vastust, ja kui
ma sõnumi avan, märkan, et ta pole seda veel lugenud. Küllap ta
on ikka veel töövestlusel, sest ta lubas mulle teada anda, kuidas
see läks.

Aga Beth on vastuse saatnud.

Ära muretse. Näeme homme. B x

Kui lahoonest lahkusime ja meile öeldi, et tüdrukud pole
viga saanud, olin mõelnud, et saan kõigega hakkama, aga mida
kauem me autos istume, seda suuremat pinget ma abaluude
vahel tunnen. Ma loodan väga, et Tom saab kohe varsti jaos-
konda tulla.

Minu kiiruga kirjutatud sõnum ajab ta arvatavasti paani-
kasse, aga mul oli vaja talle juhtunust teada andma. Pärastpoole,
kui Maddy ja Josh on magama pandud, on küllalt aega talle rää-
kida, kuidas see kõik täpselt oli.

„Millisesse jaoskonda te meid viite?“ küsib Chloe pinges
häälel. Ta paistab häiritud, aga ma saan aru, et sisimas on ta

maruvihane ja veenab end, et politsei on midagi segamini ajanud. „Kas te vähemalt *se*da tohite meile öelda?”

„Sõidame Hucknalli jaoskonda,” ütleb roolis istuv politseinik, „teie tütreid hoitakse praegu seal.”

„Hoitakse? Kümneaastaseid?” küsib Chloe salvavalt. „Kas teil pole juba niigi küllalt kuritegusid, et veate kohale veel ka väikeseid tüdrukuid? Minu arusaamist mööda valitseb siin riigis pussitamise epideemia.”

„Jäta, Chloe.” Ma ei näe mingit põhjust ajada vihale ainsaid inimesi, kes olukorrast üldse midagi teavad, ja ma olen iga hetkega üha rohkem närvis.

Aga ma saan aru, mida Chloe mõtleb. Mida nii halba võisid küll kaks kümneaastast tüdrukut korda saata? Kas nad loopisid mööduva bussi pihta kive? Näppasid poest kommi? See ei annaks ju alust neid jaoskonnas kinni hoida.

Maddy ja Brianna on põhimõtteliselt head lapsed. Koos olles teevad nad muidugi koerustükke nagu kõik selles vanuses lapsed.

Mulle meenub, kuidas nad proua McKinney tigea kassi ööseks ema vanasse kivisöekuuri luku taha panid ja tekitasid eelmisel aastal kahe endast vanema tüdrukuga tantsukooli tualetis uputuse. Aga need polnud ju *tõsised intsidendid*. Nad lasksid kassi järgmisel hommikul kuurist välja, kui kuulsid, et ema naaber oli kogu öö kassi otsinud, ja üks teine laps kandis uputusest ette enne, kui tõsist kahju oleks jõudnud sündida.

Mõlemal korral palusid nad andeks.

Nad on rohkem õed kui nõod. Nad on koos üles kasvanud, nende vanusevahe on kõigest paar kuud. Nad käivad samas algkoolis, isegi samas klassis. Mulle tundub, et kui nad kolmekesi koos ema juures on, tunneb isegi vaene Josh end kõrvalejätuna.